

Hogy bírják?

A szörnyeteg

MORA, Terézia
Különös anyag
Magvető, 1995

Nap mint nap
Magvető, 2006

„Ofélia”
Magyar Lettre
Internationale, 40

„Lager Mira”
Magyar Lettre
Internationale, 51

„A Krétai-játék”
Magyar Lettre
Internationale, 61

„Seholse vagy”
(litera-nagyvizit
Nádori Lidiával)
Magyar Lettre
Internationale, 61

„Kreatív felejtés
– vita a berlini
Literarisches
Colloquiumban”
Magyar Lettre
Internationale, 66

Kora délután a Keletinél kötött ki. A Magyar Államvasutak szignálja messze a környező utcáig elhallatszik. Elfelejtetted, de ha tíz évvel később újra meghalod, minden teketória nélkül elfoglalja a régi helyét. Tű-lülülű-lülülű. – A feleségem tudott kottát olvasni. Kodály-módszer. Megint egy információ, amire csak azt lehet mondani: És mihez kezdjek veled? A feleségem tudott kottát olvasni. Semmi hasznát nem vette az életben, aztán meghalt. Tű-lülülű-lülülű. – Ott állt holtfáradtan egy téren, előtte a pályaudvar épülete, mögötte egy óriási építkezési terület – Miért kell ennek mindig így lennie! –, és egy darabig mozdulni sem tudott, semerre. Tűzött a nap, előtte-mögötte-alatta dübörgött a járdát helyettesítő ideiglenes deszkapalló, egy percig nem látott és nem hallott semmit. Aztán valaki az arca elé tolta a kezét. Egy koldusasszony. Részeg, zokog. Mond is valamit. Veled egykorú lehet, de már hiányzik pár foga. Kopp belebámult ebbe a szájba. A fekete részekbe. A koldus észrevette, hogy valaki felfigyelt rá, és kicsit még hangosabban javeszékelt. A lehelete alkohol, ő maga vizeletszagú volt. Kopp menekülőre fogta. Bukdácsolás a téren. Mintha én is részeg lennék. Pedig az ellenkezője igaz: szomjas. És éhes. Két fess fiatal rendőr igazoltat egy kapucnis feketét. Néhány fiatal srác jön arra sörösüveggel a kézben, és közönséges hangon odaszólnak valamit. A feketének, vagy a rendőrnek? Jó kérdés. A taxisofőrök így együtt ellenséges benyomást keltenek. Kopp a villamosín melletti gyalogos átjárón sodortatta magát a tömeggel, hol van itt egy elviselhető hely, ahol csillapíthatnám a szomjamat és az éhemet, és ahol esetleg még nyugalmat is találnék. Sehol. Végtelen szürke fal. Míg egyszerre egy temető nyitott kapujában nem találta magát. Odabent vízcsapra látott, valószínűleg rosszul elzárt vagy rossz tömítésű vízcsapra, mert vékony sugárban folyt belőle a víz, Kopp nem bírta tovább, akár illendő, akár nem: innom kell.

Bőségesen ivott, prüszkölve mosta meg az arcát és a nyakát, most jobb. Amikor főlegenyedet, látta, hogy nem messze áll a portásfülkétől, és odabent egy nagyon kövér férfi, meg egy nő felmosófával a kezében – nyilván közvetlenül előtte a vécét takarította – kempingszéken ülve bámulja őt.

Parkra emlékeztető, késő nyári temető. Az igazság az, hogy a temető volt az a hely, ahol a feleségem a legjobban érezte magát. Kopp jelzészzerűen biccentett a két temetőrnek, és még mielőtt viszonzhatták volna, hátat fordított nekik. Nem a főállán indult el, hanem az egyik oldalsó sétaúton, ahol már néhány méter után szem elől téveszthették.

Nem messze a háztól, ahol élünk, szintén van egy temető. Nem olyan nagy, mint ez itt, és nem pályaudvar van mellette, hanem egy buszmegálló. Flora egy időben ezzel a busszal járt munkába, ezért naponta kétszer a temetőn ment keresztül. Azt mondta, ez a nap fénypontja. Két fénypont: egyszer reggel, egyszer délután. Temetőben kerékpározni és kutyát sétáltatni tilos, munkába menet gyalog keresztülmenni rajta szabad, Flora mégis kiválasztott magának egy sírt, amelyet meg tudott volna nevezni, ha kérdőre vonják. „Hedda és Emma”, ez állt a síron. Annyira kicsi volt, mintha két galamb nyugodna benne. Két nővér urnája. Vagy két szeretőé, mondta Darius Kopp. Ez jobban tetszene. Két szerető, akiket koruk kiteszített.

A balzalkövekkel kirakott út nehezítette a járását. Kopp lába megbicsaklott, leült egy padra. Nem messze tőle Krisztus-alak, karjára meztelen férfi támaszkodott, ahogyan más ábrázolásokon az angyal karjára támaszkodnak sebesült katonák. Az volnék én. Ágyútöltelek. Te pedig az a lány volnál a kőtalapzaton, válladról lecsúszó ruhával. *Zsuzsikám*, élt 16 évet. A szája mellett fehér csiga tapad a kőre. A másik szobornak az állán. Az első esetben szexepil, a másodikban szemölcs.

Lányszobrot állítottak. És ha csiga tapad az álladra, leszedem és széttaposom. Szilánkokra török a fehér meszes héj. Ha a nyakadon telepszik meg, dührohamot is kapok. Kibontott hajjal kell ábrázolni téged, hogy a nyakad

fedett maradjon. Csak kő, csak kő, tudom, itt senki sincs, a halottakat nem érdekeliük, csak én vagyok itt, meg az a férfi, aki a nyakába akasztott fényképezőgéppel mászkál, a temető mindig festői.

A sétautak szabályos időközönként rondellákban végződnek, jelezve, hogy ott jelentős személyiségek letek végső nyugalomra. Általában írók. Egy ízben giccses színész. Puttók nyújtózkodnak egy fehér márvány baldachinos ágy lábánál, amelyben, kópárnák között, kótakaróval letakarva, dús keblű, pufók orcájú hajdani szépség fekszik. Nincs a hajában hajcsavaró, de az összbenyomás olyan, mintha lenne. A politikusok mauzóleumot kapnak. A képzőművészek kicsit félreesőbb helyen vannak, cserébe az egymásnak készített szobrok erdeje annál atraktívabb látványt nyújt. Zenészpárcella, sportolóparcella, sakkzóparcella. Szemüveges szobrot készíteni problematikus. A szemüveg elterjedése egybeesik a portrészobor-korszak végével. '49-ig a régi sírok feliratai német nyelvűek. Breyer Gyula, Bitter Illés, Hantken Miksa. Godó Ferenc, meghalt 1956. október 26-án, 18 éves korában. Némely síron golyónyomok. Erre eddig nem is gondoltál. Ha megszállnak egy várost, a temetőket is meg kell szállniuk. Én vezetem azt az egységet, amelyiknek a temetőt kell elfoglalnia. A nagy épületekkel és a sűrűn beépített területekkel kellett óvatosan bánni. A kora őszi temetőben buja a vegetáció. Egy helyen határozottan paradicsomillat van. Összefut a nyál a szádban? A város elfoglalásakor erős paradicsomillat volt érezhető. Világítóan fehér gombatelep. Virágzó sóska. Makk és boggyógyümölcs persze mindenütt van. Temetői robinzonád. Egy eger biztosan sokáig életben maradna itt. Egy ilyen parányi, épp csak diónyi méretű szürke mezei eger, mint ez itt, amelyik az ösvény közepén csücsül, és egy millimétert sem mozdul odébb, ahogy közeledem. Kopp kénytelen volt kikerülni az egeret.

Nézd, éppen kikerülök egy egeret egy temetőben. Egy békés temetőben. Csak a pályaudvart lehet tompán hallani. Az érthetetlen hangosbemondót, meg azt, hogy tű-lülülű-lülülű.

A temető északi végében lévő kertészetben ma, úgy tűnik, munkaszünet van. A mellette lévő, lezárt oldalsó bejáraton át villamosínekre, kerítésre és egy üres telekre látni. Milyen nap van ma? Lehet, hogy hétvége? Az állásinterjú keddi napra esett. Mintha tavaly lett volna. Pedig csak 3 nap telt el azóta. Nem, 4. Vagyis valóban szombat van.

Darius Kopp éppen a legtávolabb volt a főbejáratról és a vécétől, amikor heves székelési inger tört rá, kizárt volt, hogy időben odaérjen. Temetőben szarni. Nem szándékkal teszem, de én is ember vagyok. Begázolt a bozótba, amilyen mélyen csak tudott. Papír is kéne. A bokorról kell levelet tépni. Egy utazó megaláztatásai.

Hamarosan vízcsapot is talált, megmosta a kezét, arcát, nyakát, körülnézett, és mivel nem látott senkit, levetette az ingét. Tele volt pelyvával. Hosszan, káromkodva rázogatta. Az izzadságtól tapadós lesz ez a sok kis száraz vacak, addig kell rázogtatni, amíg meg nem szárad az anyag, és alighogy sikerült megszáritani, le kell vele dörzsölnöd a hátadat, amely szintén nyirkos és szintén tele van szöszszel, aztán megint ki kell rázni és így tovább és így tovább. Tésztabőrű, túlsúlyos, meztelen felsőtestű férfi egy temetőben.

Fölvette az ingét, gondosan nyakig begombolta, még egyszer lehajolt a vízcsaphoz, hogy igyon, és amikor főlegenyedet, látta, hogy alkonyodik. És egy perccel később gyakorlatilag sötétben állt a temető közepén. Egyszer napfogyatkozás közben álltam a mezőn, és néztem, ahogy a Hold árnyéka végigvonul fölöttünk. Két autó bekapcsolt fényszóróval kanyargott az erdőszélen, és valaki tréfásan rám kiáltott: „Akkor szia!” A Hold árnyékán látod, mennyire gyorsan forgunk valójában, csak egy perc, és ismét nappali fénybe borult minden, de ez most nem fog megtörténni. Ez nem holdárnyék, ezek mi magunk vagyunk, mi fordulunk el a naptól, bele a hosszú sötétségbe.

Darius Koppnak amúgy is elege lett ebből a kirándulásból, vágott vissza a szállodába, amelynek, mint hallotta, saját gyógyfürdője van. Biztosan lehet fürdőnadrágot is vásárolni.

Abba az irányba igyekezett, amerre a kijáratot sejtette. De nem. Aztán sikerült még egyszer eltévednie, pedig most már nem tért le az útról. Körben járt, ezt nem értette, ilyen még soha nem fordult elő velem, általában jól tájékozodom, a nap állása és a tereptárgyak alapján, de most úgy esett, hogy egyetlen egy sírral sem találkozott, amelyről határozottn állíthatta volna, hogy már látta. Vagy hogy: nem, ezt még nem láttam. Az égen megjelentek az első csillagok. Tudsz-e tájékozódni a csillagok alapján?

Odakint most már olyan hangosan dübörgött a város, hogy arra gondolt, még ha segítségért kiáltana is, lehetetlen, hogy bárki meghallja. Nem kiabált segítségért. Milyen nevetséges is volna: egy gyérülő hajú német, amint egy magyar temetőben ezt kiabálja: *Hilfe! Hilfe!* Keresd meg a temetőfalat, és kész, valahol itt kell lennie, aztán maradj a fal mellett, amíg nem találsz egy kijáratot. Még sokáig tartott, mire tényleg meg is találta a falat. Talált egy oldalkaput is (nem ugyanazt, amelyiket előzőleg), de be volt zárva. Óriási terület, egész napos túra, és akkor egyetlen nyitva tartó kijárat? Valószínűleg kicsi a személyzet. Még egy órát bolyongott, hacsak az időérzéke meg nem csalta, míg el nem érkezett a főkapuhoz. De ez is: zárva. A portásfülke is, a vécék is. A női és a férfivécé között üdítő automata. De Darius Koppot most nem a frissítő érdekelte. Vagyis de, az mindig. Most azonban a legfontosabb kérdés: képes vagy-e átmászni a kaput? Kétszárnyú, vasrácsos kapu. Nem túl magas, nem is ívelt, mégis nagyot kéne ugrani a túloldalon. Vagy a temetőben aludni. Keresni egy kényelmesebb helyet, mint a korhadt deszkájú padok. Éjszakai zajok egy temetőben. Éjszakai állatok. Főleg rágcsálók, esetleg egy róka. Vagy esetleg nem alszol. Mit kell folyton aludni. És mit csinálsz, ha nemcsak emberek, hanem állatok is vannak itt? Sírnyalázók. A kommunista sírok, a zsidó sírok, a lányszobrok, valamit mindig lehet találni. Vagy egy szerelmespár. Darius Kopp éppen ott tartott, hogy a legkevésbé szerelmespárt szeretne nézni az éjszakai temetőben, amikor két alak bukkant föl a gicsszínésznő márványága mögül, és feléje közeledtek a főállén. Derűsen beszélgettek, pontosabban egyikük, akinek a biciklis futárokról ismert hátizsák volt a hátán, ő beszélt derűsen. A másik, akinek zseblámpa volt a kezében, pólóján pedig felirat hirdette, hogy egy őrző-védő cég munkatársa, nem szólt semmit. Viszont nem tűnt túl ádáz külsejűnek. Se ádáznak, se derűsnek.

Hi, szólt Kopp, mint egy tinédzser.

Hi, felelt a hátizsákos.

Beszélt és nevetett egész idő alatt, miközben a főkapu felé haladtak. A temetőőr kinyitotta a kaput, és utánuk integetett, ami úgy nézett ki, mintha lemondóan legyintgetne.

A futárhátizsákos illető Kopp felé fordult. *Iszunk egy sört?* Nem értem. *English?*

Zoltánnak hívták. Kopp úgy értette: Sultan.

Want a beer? És hogy a közelben van egy jó kocsmá, az a neve, hogy „lompos farkas”. Ezt nevezik tükörfordításnak. Kell inni sört, ha együtt voltál bezárva temetőbe ...

És? Mit csinálsz itt Budapesten?

Kopp vállat vont.

You don't know?... Just looking around?

Igen, csak körülnézek.

Az első sör isteni volt, a másik már rendetlenkedni kezdett Darius Kopp üres gyomrában.

Lehet itt enni is?

Igen, de nem olyan jó. Zoltán ajánlott egy nem rossz pizzázót, csak néhány utcával odébb. Gyere, odaviszlek.

A futárhátizsákos tényleg futár volt. A motorja ott állt a kocsmá előtt. Kopp majdnem elejtette a feléje dobott bukósisakot. Az állszij nagyon rövidre volt állítva. Utoljára egy lány viselte. Kopp súlya alatt megrogyott a motor, induláskor erősen imbolyogtak, Kopp nem akart a futárba kapaszkodni, inkább más lehetőséget keresett a járművön, de akkor már rég úton voltak, nem talált semmit, végül az ülés oldalát markolta meg, de addigra meg már meg is érkeztek.

Kopp egy szalámis-pepperonis pizzát kért, Zoltán valami gombásat.

Szóval te futár vagy?

Igen.

Mióta?

7 éve. Tanárnak tanultam, író lettem, de jobb futárnak lenni.

Tényleg jobb?

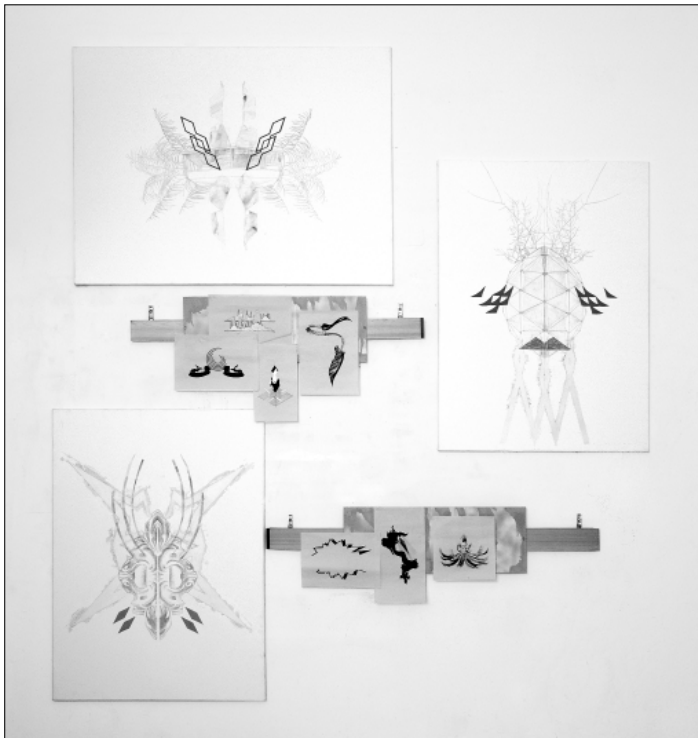
Zoltán nevetett. Nem, nem tényleg. Az élet itt, ahogy mi mondjuk, egy bűdös kurva, *she always fucked me*, de az jó, hogy nem kell írnom.

Mi a rossz az írásban?

Semmi. Azon kívül, hogy nem tudtam írni.

Hogy akkor miért nem lett megint tanár?

Mert tanítani sem tudtam. Azt a szakot végeztem, de valójában soha nem akartam tanár lenni. *You know*, amikor tanítási gyakorlaton voltam,

2014 nyár

mindennap, minden percben arra gondoltam: hogy bírják? Hogy bírják a tanárok, hogy bírják a gyerekek? Fogalmam sincs. Tényleg. A gyerekeknek ugye aligha van más választásuk. És később, mire felnőnek, megtanítták nekik, hogy rendes ember kibírja. Vagy azt hiszi, ez a sorsa. De ez nem sors. A sors az, hogy például meghalsz-e egy közlekedési balesetben, vagy nem. Nekem még soha nem volt balesetem. Ismerem egy csávót, annak kettő volt. Akinek kettő volt, annak harmadik is lesz, és mit mondjak neked (*what can I say*), meghalt. Nem is olyan régen.

Részeg, állapította meg Kopp. A motoros futár részeg, és egyre részegebb. Most még titokban elő is vesz egy üveget a futártáskájából, és meghúzza. Rám kacsint. Úgy döntött, hogy desperado lesz. Döntés kérdése ez? (És: Meg tudnám-e tenni én is ugyanezt? Konkrétan: nem. Hely- és nyelvismeret híján Kopp semmit nem tudna megvalósítani abból, amit ez a szultán naponta megtesz. Csapos például nem lehetnék. Csak az úgynevezett vezetői szinten tudnék tevékenykedni, ahol elég az angoltudás. Ezt te magad sem hiszed el.)

Why are you here?, kérdezte újra Zoltán. Nem hagyja lerázni magát. Nemcsak a beszélgetést nem akarja abbahagyni, tényleg meg is akar tudni valamit. És hát végül is nem titok.

A feleségem, szólalt meg Darius Kopp. Magyar volt. Meghalt. És most kerek egy helyet, ahol eltemethetném.

Ó akarta, hogy Magyarországon temessék el?

Nem. Vagyis nem tudom.

Én apámnál voltam. *He was an asshole*. Elhagyott, amikor kábé három éves voltam. Soha nem érdekeltem. De a törvény azt mondja, hogy legkésőbb amikor meghal és nincs más, aki megcsinálja, akkor az én felelősségem. De amúgy is megtettem volna. Én nem vagyok faszfej. Most ott fekszik, és én nem tehetek mást, mint hogy időnként meglátogatom. Pedig a sírja is olyan ronda.

Mitől ronda egy sír?

Megvannak ennek a xxxxxxx, mondja Zoltán. Érthetetlen. *Criteria*, egy részeg ember szájából. Nekifut még egyszer, magyarosan pörgeti az r-eket, így már jobb. Kritériumok. Például a kő. Maga a kő lehet ronda vagy nem ronda. Az én öregemé ronda. Ó maga választotta. A lényeg, hogy olcsó legyen. Betonból, mégpedig, most figyelj, rózsagirlanddal a szegélyén. Rózsagirlanndal, *bazmeg*. Tudta, hogy meg fog halni. Részletesen megírta a végakarátát. Nekem kellett mindent elintézni. Ilyen egy ronda követ. Most meg bámulhatom. A neve is ronda. Nem illik össze az eleje a hátuljával. Egyébként engem ugyanúgy hívnak. Pont úgy, mint az apámat. Ez egy ilyen idióta hagyomány.

(Szultán, és...? Szultán, a Magyar)

Engem is úgy hívnak, mint az apámat.

Télleg? *By the way*, hogy hívnak?

Darius. Kopp.

Dáriuska? A kis Darius?

Nem, nem Ka, hanem Kopp. *Like: the bead*.

Darius Head? OK. Nem is rossz. *Not bad*. Amikor az apám született, volt neki egy mongolfoltja. Anyám mesélte. De azt például nem tudom, hogy *nekem* volt-e mongolfoltom.

Mi az a mongolfolt?

Kékes folt alul a háton. Az ázsiai eredetre utal. Mi magyarok ázsiaiak vagyunk. Ázsiaiak, törökök, szlávok, németek, zsidók és cigányok. De vigyázz, kinek mondd tovább!

Zoltán sokáig nevetett. Kopp nem egészen értette, miért.

Én buddhista sírt szeretnék. Csupa kis kővel rajta.

Buddhista vagy?

Nem. De lehet, hogy halálom után az leszek.

Prüszkölve nevetett.

Na, ezt leírom! Ez a végakaratom, te vagy a tanú! Várjál!

Fogta az átnedvesedett sörálátétet, alaposan megnézte, prüszkölve nevetett, eldobta, kipiszkált egy szalvétát az asztal közepén álló szalvétatartóból.

Adjál valami írószert!

Nincs nálam semmi.

Akkor beleírom a mobilomba. Várjál. Jegyzetek. Ho-gyan sze-ret-ném, hogy el-te-mes-se-nek. Én (Kopp úgy értette a nevét, hogy Rosnstingl Szultán, de lehetetlen, hogy tényleg ez a neve)... Aztán már csak magyarul beszélt, és a végén Kopp orra alá dugta a mobil: Gyerünk, írd ide a nevedet.

Darius Kopp bepötyögte a nevét Rosnstingl Szultán mobiljába.

Na, most megírtam a végakaratomat. Kösz.

Very welcome.

Gyere, átme gyünk egy másik helyre. Tudok egy még jobbat.

Hát, az a helyzet, mondta Kopp, hogy hosszú napom volt...

Hol laksz?

A Gellértben.

Odaviszlek.

Ne vedd rossz néven, de be vagy rúgva. *Very drunk*, bocsi.

Na és? Nem figyeltél, amikor meséltem? Egész nap részeg vagyok, és még soha nem történt velem semmi. Csak át kell menni a hídon. 5 perc.

Akkor sem. Kopp azt mondta, szívesebben menne át gyalog a hídon. Langyos nyári este, a folyó csobogó hullámai, a város fényei stb.

A te dolgod. De ha megállít két csávó és a papírjaidat kéri, kérd először te az övéket, vagy még jobb, ha rögtön elszaladsz.

OK, mondta Kopp, és benyúlt a táskájába a pénztárcájáért, de nem volt benne.

Keresték egy darabig, mindenütt, ahol értelme volt, ott is, ahol nem volt értelme, mert Kopp soha még a közelében sem járt. Kopp még a szemetest is feltúrta a vécében, ahová a papír kéztörlőket dobálták.

Lehet, hogy még a *Farkasban* van.

Kopp nem hitte. Milyen buta vagyok. Minden benne volt. A pénzem, a kártyák, minden.

A világ néha jobb, mint gondolná az ember, mondta Zoltán, aki most jelentősen józanabbnak látszott, és felhívta a *Farkast*. És a világ tényleg jobb volt, mint gondolná az ember. Koppnak immár nem lehettek fenntartásai egy részeg sofőrrel szemben, Zoltán háta mögé ült, és átölelte a derekát.

Visszakapták a pénztárcát, hozzá egy italt a nagy ijedségre, a ház specialitása, pálinka bázissal, végül Kopp újra elfoglalta a helyét a motoron, már ügyis mindegy.

Erzsébet or Freedom, kérdezte Zoltán.

???

A hidak. Az Erzsébet-hídon akarsz átmenni, vagy a Szabadság-hídon? Ezüst legyen, vagy zöld?

Zöld, felelte Kopp.

Zoltán dudorászott vezetés közben, kígyóvonalat rajzolt a villamossínre, a város fényei, a Duna csillogása. Éjjel kettő és három között. A legjobb volna ugyanezt egy lánnyal csinálni, de momentán egyikünk oldalán sincs lány, vagyis ami Szultánt illeti, csak a mai éjszakáról vannak információim.

You have a girlfriend?, ordította Kopp a sofőr fülébe.

No!, ordította vissza Zoltán, és folytatta a kígyóvonal-rajzolást. Néha jött egy autó, ilyenkor kicsit moderálta magát – kisebbeket kanyargott. Tulajdonképpen pont annyira szerencsés, amennyire az ő helyzetében szerencsés lehet az ember, gondolta Kopp, miért van mégis az az érzésem, hogy a szakadék szélén lavíroz? Mert így van. Rá van utalva a szerencsére, különben mindennek vége. Elég, ha fölfeslik valahol a konstelláció, például az öregedő motor életkori sajátosságokat produkál, és máris szétesik az egész. Kevesebbet kéne innia, hogy több jusson a javításra vagy egy új motorra. Biztos, hogy sokáig javíttatná a régi gépet, mert egy másik motor olyan, mint az idegen tűzhely, már semmi nem úgy megy rajta, vagy, beszélj valami olyasmiről, amihez értesz is, mint egy idegen számítógép, vagy jön egy új környezetvédelmi előírás, és azért kell váltania, és máris nem kerek a világ...

Voilà, Monsieur, mondta Zoltán.

A boy mérsékelt lelkesedéssel nézett végig rajtuk, ahogy megálltak az elegáns kocsi felhajtón a kattogó motorral.

Meddig vagy még a városban?

Nem tudom pontosan. 2 hetet adott a temetkezési vállalkozó. Addig el kell döntenem, különben hivatalból eltemetik az urnát.

Miért nem adja oda neked csak úgy?

Mert nem szabad.

Akkor küldesd ide.

Kopp nagy szemeket meresztett a részeg futárra. A boy mindkettejükre nagy szemeket meresztett, de csak azért, mert ott álltak. A beszélgetésből az előtető alatt visszhangzó motorzaj miatt biztosan nem értett semmit.

Itt megengedik, hogy az ember maga temesse el az urnát?

Fogalmam sincs, mondta Zoltán. De itt minden, ami elvileg lehetséges, gyakorlatilag is az. Végül is mi nem vagyunk németek, *understand?*

(részlet a regényből)

NÁDORI LÍDIA FORDÍTÁSA